

HET BEZOEK

door Jetty Dumé

Een beetje lusteloos keek Vera toe, hoe Elly met druk bewegende vingers aan een wollen badpakje voor haar jongste broertje breide.

Wonderlijk — peinsde ze — hoe goed Elly zich schikte in dat leven van oudste dochter thuis, nu ze, na

veel pech met haar examens, het bonte studentenleven had moeten vaarwel zeggen.

Ze kon niet nalaten te vragen: „Zeg, El, mis je nu nooit je studie?”

Even betrok Elly's gezichtje, dan zei ze opgewekt:

„Och, een enkele keer verlang ik wel eens terug naar het hele leven daar, naar jullie vooral, wat konden we heerlijk zwaar over van alles bomen hè, maar naar de studie zelf niet — nee, feitelijk was dat ook niets voor mij, 'k heb nooit meer een boek in handen gehad. En er is hier thuis zoveel dat mijn aandacht vraagt en je weet, het is mijn gewoonte niet om te treuren over wat voorbij is en over de toekomst pieker ik ook nooit. Ik geniet alleen maar het ogenblik. Is het niet heerlijk, zoals we nu buiten thee zitten te drinken met al die bloemen rondom en die prachtige wolk, die daar voorbij zeilt?”

Vera móést kijken naar Elly met haar zonnige gezichtje, die met intens-genietende aandacht de steeds van vorm wisselende wolk nakeek en dan diep ademhaalde en zei: „Heb je wel gemerkt, juffrouw boekenwurm, hoe heerlijk het gras ruikt na die fijne plensbui van vannacht?”

Ja, Elly was wel een heel gelukkig mens-kind. Overal zag ze altijd de beste kant van, nooit tobde ze ergens over. Zij zelf zou wild opstandig geworden zijn als ze zo'n helder verstand als Elly had gehad en haar examens haar feitelijk door allerlei toevallige omstandigheden zo waren tegengelopen; nu na nog geen twee dagen kon ze het al bijna niet meer zonder haar boeken uithouden.

„Het is anders bij ons ook zo gezellig niet meer, sinds er zoveel van de oude garde afvallen. De meesten van ons jaar zijn verdwenen of studeren zo langzaam aan af en dan blijft er voor de gezelligheid niet veel tijd meer over.”

„Ja, so ist das Leben,” knikte Elly wijsgerig, maar ik zit hier ook nog niet helemaal op een eiland. Ik heb je nog vergeten te schrijven, dat Herman van Welie hier aan het gymnasium benoemd is. Onze tweeling is

Elly breide een badpak voor haar broertje.

enthousiast over „de nieuwe”. Hij schijnt ook buitengewoon goed les te geven, is leider van de letterkondeclub, trekt er zo af en toe eens met zijn leerlingen op uit en leert ze vlotte liedjes zingen. En hij is getrouwd en heeft al een zoon, waar hij buitensporig trots op is. En bij dat alles werkt hij ook nog aan zijn dissertatie. Enfin, hij doet nog altijd drie keer zoveel als een normaal mens.”

„En nog steeds even enthousiast natuurlijk,” glimlachte Vera, terwijl ze zich Herman's jolige gezicht voor de geest haalde.

En blij hier nog zo onverwacht een collega te vinden, sprong ze meteen op.

„Daar heb je me wat gezegd Elly, ik ga hem direct opzoeken. Ga je mee, het is nog heerlijk vroeg.”

„Ik breng je wel even. Meegaan doe ik niet, want jullie gaat natuurlijk direct veel te zwaar over „het vak” bomen en ik moet daar in de buurt toch nog een boodschap doen.” Een half uur later stonden zij stil voor een vrolijk modern huisje. Met veel enthousiasme werd Vera ontvangen en onder de gewone vragen en antwoorden tussen mensen, die elkaar lang niet gezien hebben, mee naar binnen genomen.

In de tuin hoorde ze de baby klagelijk huilen, maar Vera deed of ze niets hoorde.

Eindelijk kon de trotse Vader het niet langer uithouden.

„Wat daar zo brult is mijn zoon.”

„Je zoon???” huichelde Vera heel verbaasd, „daar wist ik nog niets van.”

Herman's gezicht stráálde en meteen greep hij naar z'n portefeuille. En daar kwam me

...toen Vera dat kleine kindje in haar armen had

een pak van wel honderd kieken voor de dag. Van de eerste dag af was zoonlief minstens een paar keer per week vereeuwigd. „Zeg Vera, snap jij dat, een zoon van mij? Ik kan er nog steeds niet goed bij.“

„Daarom kiek je hem zeker zo dikwijls?“ lachte Vera.

En toen moest ze Joost in eigen persoon bewonderen.

Natuurlijk huilde hij anders nooit, maar nu had hij last van z'n tandjes. Dat scheen plotseling over te gaan, toen zij de tuin inkwamen, want het werd plotseling stil. Twee nieuwsgierige donkere ogen, nog vol tranen, keken Vera van onder een warrige blonde krullebol aan. Inderdaad een baby om trots op te zijn! Heerlijk bruin gekleurd door de buitenlucht, stapte hij al met fiere rechte beentjes door de box, de handjes stevig om de rand geklemd. Toen liet hij zich kraaiend achterover vallen en strekte z'n armpjes uit. En heel onpaedagogisch kreeg Vera toestemming om hem uit de box te halen. Hij was helemaal niet eenkennig en lachte haar toe. Voorzichtig streek ze een paar vochtige krulletjes van het tere voorhoofdje weg. En toen Vera dat kleine fijne kindje in haar armen had, gebeurde er iets met haar.

„Dit is het — dit —“ zei ze bijna hardop.

„Zei je iets, Veer?“ vroeg Herman.

„Je zoon is een wonder“ — vlug keerde ze zich wat af, het was zo vol en warm in haar.

„Jammer dat m'n vrouw uit is. Ze is even om een boodschap. Maar „even“ is een rekbaar begrip, die waarheid heb ik in m'n huwelijk al geleerd.“

En toen moest de pipa eens laten zien wat zoonlief al allemaal kende. Natuurlijk volgde het gewone ritsje van: Hoe groot wordt Joost? Klap eens in de handjes en hoe lekker was het? Daarna wou Herman hem van Vera overnemen om hem z'n eerste gymnastische

toeren te laten vertonen, maar Joost zette een keel op en verkoos haar gezelschap boven het zijne. De pipa, hevig jaloers, decreeteerde: „Dan moet hij maar weer in z'n box, dat gekrijs is uitstekend voor z'n longen.“

Stil Joost, kijk eens wie daar aan komt, Mammie“ — meteen klaarde het gezichtje op — hij lachte door z'n tranen heen.

Nog net een robbedoes van een jaar of achttien kwam over het grasveld naar hen toe. Het was niet te geloven, dat ze vier en twintig was, zoals Elly onderweg verteld had. Even moest Vera zich realiseren dat dit de moeder van Joost was.

Na de kennismaking gingen ze het huis bekijken. Alles even licht, vrolijk en modern. Op Herman's studeerkamer werd „het vak“ natuurlijk het onderwerp. Z'n vrouwtje verdween lachend naar beneden om „iets heerlijks“ klaar te maken, want nu zou Herman vooreerst wel niet uitgepraat komen.

Ze zetten weer eens een ouderwetse boom op, maar toen Herman het een en ander over z'n dissertatie moest opzoeken en zei: „Rommel jij onderhand m'n boekenkast maar wat door elkaar,“ had Vera weer belangstelling voor Joost, die daar beneden midden op het grasveld stond. Een blond kindje onder een blauwe lucht in een tuin vol bloemen. Hij was in slaap gevallen. 't Kopje op een wit speelgoedkonijn.

Ineens hoorde ze Herman's stem achter zich: „O Vera, je wordt nooit een wetenschappelijk mens.“

„Nee nooit,“ beaamde ze schuldbevestigend.

Hij kwam naast haar staan. „M'n vrouw zet hem extra daar neer, dan kan ik hem altijd vanuit 't raam zien, als ik hier zit te werken.“

„Vera — ik heb nooit geweten, dat er zoveel geluk kon bestaan.“

De cahiers met aantekeningen voor de dissertatie bleven vergeten op het bureau liggen.

Diezelfde avond telegrafeerde Vera „ja“ aan Otto van Metsen.

Toen hij haar 'n paar dagen geleden gevraagd had, had ze gezegd, dat zij, die altijd zelfstandig, onafhankelijk had willen zijn, zich toch niet binden kon, nu ze bijna afgestudeerd was. Maar om hem 'n plezier te doen had ze in zijn verzoek toegestemd om ergens een tijdje zonder boeken te gaan logeren en zo gauw als ze in die andere omgeving het heel zeker voor zichzelf wist, hem een definitief „nee“ of... „ja“ te telegraferen.